

[Kaj Hansen.]

Hvad parcelhusenes fremtidige beskatningsforhold angår, skal der endnu en gang nedsættes et hurtigt arbejdende udvalg, der skal finde frem til forslag, hvorefter der skal ske en gradvis begrænsning af rentefradragene på selvangivelsen, og overskud eller underskud skal forsvinde. Et hurtigt arbejdende udvalg, ja, lad os nu se; det var meget hurtigere og nemmere og rigtigere at gennemføre kommunisternes forslag til en skattereform, for det løser jo også spørgsmålet om parcelhusbeskatningen for den fremtidige boligpolitik, og derefter kunne man lave en fornuftig aftrapning for de nuværende parcelhusejere.

Som en slutsten på boligforliget er der kommet et afsnit med, som hedder sikring af beskæftigelsen i bygge- og anlægssektoren. Det er kommet med i anden omgang efter socialdemokratisk initiativ. Det er den mest luftige, upræcise og ineffektive aftale, jeg længe har set. Det kan overhovedet ikke bære den fordringsfulde overskrift, der hedder „sikring af beskæftigelsen i bygge- og anlægssektoren“. Det er et af de blegrode lys, der sendes op, når det kniber med at få et forlig igennem i den socialdemokratiske gruppe, men det vil hurtigt slukkes, og mørke og arbejdsløshed vil blive tilbage.

Der står i aftalen, at regeringen vil fremskynde afviklingen af det kommunale bygge- og anlægsstop, og det siges videre, at for det private byggeri vil man udvide kvoterne i de amtskommuner, hvor der i øjeblikket foreligger ansøgninger om et større byggeri.

Hvordan i alverden kan socialdemokratiet være tilfreds hermed? Sådan har det jo stort set været hele tiden, at det er regeringen, som bestemmer på det område. Da vi den 1. februar 1974 her i folketinget behandlede kommunisternes forslag om ophævelse af bygge- og anlægsstoppet, sagde jeg ganske klart, at hvis man kørte videre uden at ophæve bygge- og anlægsstoppet og uden at gennemføre foranstaltninger til et planmæssigt boligbyggeri, ville kapaciteten i byggesektoren i andet halvår kun være udnyttet til 50-60 pct., og det ville medføre en arbejdsløshed i byggefagene på 20.000 eller mere. Ja men i dag siger kyndige byggefolk, at nu skal man regne med 30.000. Hr. Svend Jakobsen sagde for lidt siden, at der var udsigt til massear-

bejdsløshed i bygge- og anlægssektoren. Men dengang lod hr. Svend Jakobsen, som om han var forsynet med både skyklapper og høreværn, og ville ikke se realiteterne i øjnene. Han sagde, at han ikke forstod, at kommunisterne fremsatte et sådant forslag, og han erklærede — jeg citerer fra folketingets forhandlinger 1973-74, sp. 1675:

„Jeg har forstået, at boligministeren og regeringen er sig deres ansvar bevidst, og jeg forventer, at beskæftigelsesmæssige hensyn i vid udstrækning vil blive lagt til grund ved de dispensationer, der gives inden for den ramme, som boligministeren før nævnte.“

Ja men hellige enfold, sikken en tillid til regeringen! Men hvad har socialdemokratiet i praksis opnået i forhold til det tidligere? Intet. Og det på samme tid, hvor der fra alle sider stilles krav om omgående ophævelse af bygge- og anlægsstoppet, sidst fra overborgmesteren i København.

Jeg har omhyggeligt gennemgået det første forlig, som socialdemokratiet forkastede, samt det forlig, der nu er en kendsgerning. Hvad er forskellen? Ja, det drejer sig om 3 ting, så jeg vil gerne sige, at hvis jeg skulle have overset noget — jeg har jo ikke haft så megen tid til at sætte mig ind i materialet som andre — hører jeg gerne om det. Men det, jeg kan finde ud af, er altså 3 ting: at nedtrapningen af rentesikringsordningen er ændret således, at den skal begynde fra det 4. år og ikke som i det første forlig efter det 3. år. Dernæst er der indført en bestemmelse om, at vanskeligt stillede kommuner eventuelt kan få hjælp fra staten til finansiering af de 5 pct., kommunerne skal yde i lån til det almennyttige byggeri, og endelig er der afsnittet om beskæftigelsen, som jeg har omtalt.

Hr. Svend Jakobsen, var det virkelig alt, hvad der skulle til for at få socialdemokratiet med til dette boligforlig, efter at man havde forkastet den første skitse, som jo i virkeligheden prisgiver det almennyttige byggeri og påfører befolkningen nye boligomkostninger? Det er svært at se, at det skulle være det ret intetsigende afsnit om beskæftigelsen, som i den grad har fået socialdemokratiet til at ændre opfattelse. Er der dog ikke andre grunde til det?

En af de — jeg vil godt sige uhyggeligste ting ved forliget er, at de 6 partier nu har taget hinanden i ed og bundet sig til i 4 år